

Arrest

nr. 117 391 van 21 januari 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 augustus 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 juli 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 oktober 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 november 2013.

Gelet op de beschikking van 18 november 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 december 2013 in plaats van 21 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DELVAUX en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, een moslim te zijn van Pashtou origine. U bent afkomstig van het dorp Koz Nurgal in het district Nurgal in de provincie Kunar.

Volgens uw verklaringen begon u in de 9e of 10e maand van 1385 (komt overeen met de periode 22 november 2006 – 20 januari 2007 volgens de Gregoriaanse kalender (GK)) te werken voor het Afghaanse bouwbedrijf Blue Star Construction, later Best Star Construction. U begon er als gewone arbeider, maar klom binnen het jaar op tot opzichter van de arbeiders. Gedurende de meer dan

4 jaar dat u voor dit bedrijf werkte, stond u mee in voor de uitvoering van verschillende projecten die door buitenlandse ngo's gefinancierd werden. U werd door uw werkgever naar verschillende plaatsen in Afghanistan gestuurd, waardoor u soms langere perioden van huis weg was.

Geleidelijk aan begon de mullah van uw dorp, qari Faizullah, u aan te spreken over uw werk en de mogelijkheden dat u had om aanslagen tegen Amerikanen of buitenlanders uit te voeren. U probeerde hier zo min mogelijk op in te gaan en wimpelde telkens zijn voorstellen af. Omstreeks de maand hut van het jaar 1390 (komt overeen met de periode 20 februari 2012 tot 19 maart 2012 volgens GK) gaf u qari Faizullah duidelijk te kennen dat u niet langer door hem onder druk gezet wilde worden, zoniet zou u klacht tegen hem indienen op het districtshuis van Nurgal.

De volgende dag kwam de Afghaanse politie om 5 uur in de ochtend naar uw huis. Ze doorzochten het huis en vonden een IED-explosief naast de deur. U had geen idee hoe dit daar kwam, maar werd meegenomen naar het districtshuis voor ondervraging. U werd ervan beschuldigd met de Amerikanen te werken en een aanslag te plannen tegen een moskee of zelfs tegen het districtshuis. Na een dag en een nacht in het districtshuis werd u de volgende ochtend vrijgelaten. Uw oom, de man van uw tante langs moederszijde, had geld betaald om u vrij te krijgen. Uw oom bracht u daarop meteen naar Khewa, waar zijn zoon jullie opwachtte. Hij bracht u vervolgens naar Kabul bij een smokkelaar.

Reeds de volgende dag verliet u met de smokkelaar Afghanistan. Drie of vier dagen na uw vertrek bracht de mullah uw ouders een oproepingsbrief van het districtshuis. Nadien kwamen personen van de inlichtingendienst nog een 3 tot 4 keer naar u vragen, waarbij ze 2 keer ook een huiszoeking verrichtten. De mullah, qari Faizullah, vroeg uw ouders ook nog nu en dan naar u. U reisde van Afghanistan op illegale wijze naar België, waar u op 2 mei 2011 toekwam. De volgende dag vroeg u hier asiel aan.

Bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan vreest u enerzijds de mullah en bij uitbreiding daarvan de taliban, anderzijds de Afghaanse overheid die u van het beramen van een aanslag zou verdenken. Ter staving van uw identiteit en/of asielerlaas legde u de volgende documenten neer: uw originele taskara; een kopie van de taskara van uw vader; 4 arbeidsovereenkomsten tussen u en BSCC (periode van 11/10/1385 tot 09/04/1390 of 01/01/2007 tot 30/06/2011 volgens GK); een originele appreciatiebrief van BSCC (dd. 29/05/2012 of 09/03/1391 volgens GK); 26 originele foto's van uzelf in uw dorp en de projectsites waar u gewerkt heeft van BSCC; een originele oproepingsbrief door de Afghaanse autoriteiten gericht aan de malik van uw dorp (dd. 12/12/1390 of 02/03/2012); het originele verzendingsbewijs waarmee al deze documenten u vanuit Afghanistan werden toegezonden.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u onvoldoende ernstige elementen aanhaalt die wijzen op een gegronde vrees voor persoonsgerichte en systematische vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. U heeft uw problemen in Afghanistan, meer bepaald uw vrees ten aanzien van qari Faizullah en de taliban enerzijds en de Afghaanse autoriteiten anderzijds, immers niet aannemelijk kunnen maken.

U verklaart dat uw problemen hun oorsprong vinden in uw werkzaamheden voor het Afghaanse bouwbedrijf Blue of Best Star Company, aangezien deze firma voornamelijk projecten voor buitenlandse ngo's uitvoert (gehoorverslag CGVS, 36 en 23). Er dient echter opgemerkt te worden dat het louter werkzaam zijn voor een bedrijf dat gelinkt kan worden aan de buitenlandse bezettingsmacht(en) in Afghanistan op zich niet automatisch aanleiding geeft tot concrete problemen om deze reden. Hoewel u uw werkzaamheden voor dit bedrijf weliswaar aannemelijk heeft kunnen maken, kan er geenszins geloof gehecht worden aan de door u aangehaalde problemen die u als gevolg daarvan kreeg en wel om de volgende redenen.

Vooreerst rijzen er ernstige twijfels over tot welke datum u precies voor de Best Star Company gewerkt heeft. U legde hierover immers geen consistente en zelfs uiteenlopende verklaringen af. Zo situeerde u uw ontslag bij aanvang van het gehoor omstreeks de 7e of 8e maand van 1390, wat verder in het gehoor de 10e of 11e maand van 1390 werd (gehoorverslag CGVS, 14 en 32). Ter verduidelijking werd u dan maar gepolst hoelang voor uw vertrek uit Afghanistan u precies ontslag nam, maar ook uw antwoorden op deze vraag varieerden van 2-3 dagen tot 10-15 dagen tot zelfs 1 maand voor uw vertrek (gehoorverslag CGVS, 22, 28 en 33). Zelfs indien u moeite heeft met het onthouden van concrete data, dan nog verklaart dit niet dat u dergelijke uiteenlopende antwoorden geeft op een vrij eenvoudige vraag. Het lijkt er dan ook sterk op dat u uw verklaringen aanpaste al naargelang de wendingen die het gehoor nam.

Er kan overigens aan geen van uw bovenstaande verklaringen in dit verband enig geloof gehecht worden, aangezien de documenten die u van uw werkgever verkreeg nog een andere datum vermelden dan door u bovenvermelde data. Op basis van deze documenten, zowel de arbeidsovereenkomsten als de appreciatiebrief geven dezelfde informatie, dient immers vastgesteld te worden dat u tot de 4e maand van 1390 voor BSCC gewerkt heeft (zie n°s 3 en 4 in de groene map). Concreet betekent dit dat u op het moment dat u Afghanistan ontvluchtte, op het eind van de 12e maand

van 1390 (gehoorverslag CGVS, 32), al 8 maanden niet meer werkzaam was voor dit bouwbedrijf. Het was trouwens toen u met deze vaststelling geconfronteerd werd, dat u het eind van uw laatste project plots in de 10e of 11e maand van 1390 situeerde. Toen u erop gewezen werd dat uw nieuwe datering niet overeenstemde met de inhoud van de door u neergelegde documenten, herhaalde u enkel dat u moeite heeft met het omrekenen van de data naar de Afghaanse kalender (gehoorverslag CGVS, 32). Geen van deze redenen kunnen in dit specifieke geval echter als plausibele verklaringen weerhouden worden.

Het heeft er dan ook alle schijn naar dat u intentioneel de einddatum van uw contract trachtte achter te houden in een poging om uw professionele werkzaamheden als de directe aanleiding van uw vertrek uit Afghanistan naar voor te kunnen schuiven. Het is immers nog maar de vraag waarom de taliban via qari Faizullah u plots onder druk begon te zetten om een actie voor hen uit te voeren via uw werkactiviteiten, op een moment dat u al verscheidene maanden niet meer voor het bedrijf in kwestie werkte.

Wat er ook van zij, zelfs indien er nog geloof gehecht zou kunnen worden aan de problemen die uit uw werkzaamheden voor voornoemd bouwbedrijf voortvloeiden, quod non, dan nog dient er vastgesteld te worden dat ook uw geloofwaardigheid in dit verband ernstig op de helling komt te staan door het weinig consistente karakter van uw verklaringen hieromtrent. Een eerste inconsistentie betreft de chronologie van de feiten zoals ze zich kort voor uw vertrek hebben voorgedaan. Zo verklaarde u eerst dat toen qari Faizullah u onder druk zette om een opdracht voor de taliban te vervullen, uw familie u de raad gaf hem te negeren toen u hen dit vertelde. De dag daarop werd u gearresteerd (gehoorverslag CGVS, 24). Wat later daarentegen vertelde u dat u reeds 10 tot 15 dagen voor uw vertrek uw werk op aanraden van uw familie had stopgezet, maar dat de mullah niet geloofde dat u niet langer voor het bouwbedrijf werkte. Toen u gevraagd werd waarom u deze eerdere poging om de situatie te redden door uw ontslag in te dienen niet eerder vermeld had, antwoordde u enkel dat u dit niet gevraagd was. Het is echter opmerkelijk dat u hier zelfs in uw spontaan relaas, waarbij u uitdrukkelijk gevraagd werd om zo gedetailleerd mogelijk te vertellen, dit onderdeel van uw verhaal niet vermeldde (gehoorverslag CGVS, 28). Bovendien kan hier nogmaals verwezen worden naar de vaststelling dat u maar liefst 3 verschillende antwoorden gaf doorheen het interview op de vraag hoeveel dagen voor uw vertrek u precies ontslag nam.

Een tweede inconsistentie betreft uw verklaring dat qari Faizullah zich volledig tegen u keerde, toen u dreigde een klacht tegen hem in te dienen op het districtshuis indien hij u bleef onder druk zetten (gehoorverslag CGVS, 24). Het is dan ook opmerkelijk dat u na uw arrestatie door de autoriteiten met geen woord over dit probleem met qari Faizullah tegen hen repte. Als uitleg hiervoor gaf u het algemene vermoeden dat qari Faizullah de feitelijke macht in het district in handen had, aangezien hij dagelijks in het districtshuis aanwezig was. De vraag kan dan ook gesteld worden waarom u qari Faizullah dan op de eerste plaats bedreigde met een aanklacht in het districtshuis, gezien uw overtuiging dat hij in het district effectief de macht in handen heeft (gehoorverslag CGVS, 25). Geconfronteerd met deze bedenking beweerde u plots dat u tegen de mullah niet met een klacht gedreigd had, omdat uw vader het u afgeraden had zoiets te doen. Gewezen op deze tegenstrijdigheid in uw verklaringen wijzigde u deze vervolgens opnieuw naar uw initiële verklaring dat u dit dreigement wel degelijk had geuit aan het adres van qari Faizullah (gehoorverslag CGVS, 34).

Wat betreft uw verklaringen met betrekking tot de huiszoeking door de Afghaanse autoriteiten en uw arrestatie die daarop volgde, dient vastgesteld te worden dat deze eveneens een dermate vage indruk maken, waardoor ook hieraan geen geloof gehecht kan worden. Zo is het opmerkelijk dat niemand van uw gezin het aan jullie deur binnenshuis achtergelaten voorwerp opgemerkt hebben, temeer aangezien er volgens uw verklaringen altijd en dus ook overdag wel iemand thuis is (gehoorverslag CGVS, 28-29). Over de concrete beschuldiging van de districtsautoriteiten tegen uw persoon kunt u evenmin enige duidelijkheid verschaffen. Zo vertelden de agenten over informatie te beschikken dat u van plan was om ofwel de moskee te vernietigen, ofwel de mullah te vermoorden ofwel het districtshuis aan te vallen. In geval van een concrete aanklacht tegen uw persoon is het immers vreemd dat er geen éénduidige aanklacht zou zijn, in plaats van de drie mogelijkheden die ze nu gaven (gehoorverslag CGVS, 25).

Ter staving van uw vrees voor de Afghaanse autoriteiten legde u een oproepingsbrief neer, die een aantal dagen na uw vertrek uit Afghanistan aan de malik van uw dorp overhandigd werd. Dergelijke documenten kunnen uw asielrelaas slechts ondersteunen in geval van geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval blijkt. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt immers dat er bijzonder veel valse Afghaanse documenten in omloop zijn en dat deze documenten slechts een zeer beperkte waarde hebben bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas en de identiteit van een Afghaanse asielzoeker.

De overige door u aangebrachte documenten kunnen bovenstaande conclusie evenmin wijzigen. De taskara's van u en uw vader bevatten enkel gegevens betreffende uw identiteit en herkomst,

hetgeen hier niet in twijfel wordt getrokken. Hetzelfde geldt voor de door u neergelegde arbeidsovereenkomsten, appreciatiebrief en foto's om uw werkzaamheden in Afghanistan van 11/10/1385 (01/01/2007 volgens de GK) tot 09/04/1390 (30/06/2011 volgens de GK) te staven. Tot slot het verzendingsbewijs uit Afghanistan toont hooguit aan dat u contacten hebt in Afghanistan, hetgeen in casu evenmin in twijfel wordt getrokken.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan geen geloof gehecht worden aan uw beweringen betreffende uw vluchtmotieven zodat u ter zake noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals gedefinieerd in art. 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Afghaanse asielzoekers kunnen door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio. Dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Wat betreft uw herkomst uit de provincie Kunar dient gesteld dat dit op zich niet volstaat om u de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Vooreerst moet worden opgemerkt dat u geen feiten of elementen heeft aangehaald waaruit blijkt dat u zich niet elders in uw land van herkomst zou kunnen vestigen om de algemene situatie in de provincie Kunar te ontlopen.

Er dient echter opgemerkt dat u blijkbaar voldoende zelfstandig en initiatiefrijk bent om alleen naar Europa te reizen en u in een vreemde gemeenschap te vestigen, waarmee u aantoonst dat het voor u niet onmogelijk of onredelijk is om u te vestigen in stedelijke gebieden in Afghanistan die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken (Eligibility Guidelines UNHCR).

U schetst doorheen het gehoor immers een beeld van uw familie, waaruit naar voren komt dat die niet geheel onbemiddeld is. Hoewel uw familie zelf maar over 7-8 beswa land beschikt (gehoorverslag CGVS, 29), is er in uw meer uitgebreide familie sprake van een sterke onderlinge solidariteit. Zo wordt jullie grond tot op heden bewerkt door een familielid langs vaderszijde, waardoor eerst uw vader en later u uit konden gaan werken en uw jongere broer naar school kan blijven gaan (gehoorverslag CGVS, 29 en 8 en 10). Sinds uw vertrek en bijgevolg het verlies van uw inkomen zou de man van uw tante uw achtergebleven familieleden helpen waar nodig (gehoorverslag CGVS, 13). Diezelfde aangetrouwde oom zou volgens uw verklaringen zelfs bereid zijn smeergeld op tafel te leggen om u te helpen en betaalde effectief bijna de helft van de maar liefst 13.000 Amerikaanse dollar die u aan de smokkelaar betaalde (gehoorverslag CGVS, 26 en 27). Er kan dan ook redelijkerwijs geconcludeerd worden dat u, indien nodig, over het nodige kapitaal beschikt om op een andere plaats een nieuwe start te maken.

Daarbij komt nog dat u 10 jaar scholing heeft gehad in Afghanistan en naast uw moedertaal Pashtou ook een basiskennis van het Dari heeft (gehoorverslag CGVS, 8). U verkeert voorts in goede gezondheid. Bovendien beschikt u na meer dan 4 jaar als opzichter bij een bouwfirmat gewerkt te hebben over een afdoende professionele ervaringsbasis die u in staat moet stellen bij terugkeer elders in Afghanistan een ander leven op te bouwen in een stedelijke context. Er kan om al deze redenen dan ook redelijkerwijs verwacht worden dat u heden in staat bent om u in de stad Jalalabad te vestigen om u aan de algemene situatie in het district Nurgal te onttrekken.

Zoals reeds vermeld kan immers geen geloof gehecht worden aan uw problemen noch met de qari Faizullah en de taliban, noch met de Afghaanse autoriteiten. U haalde ook geen enkel ander element aan waaruit zou kunnen blijken dat u zich niet in Jalalabad zou kunnen vestigen. Uw vrees dat er overal mullahs zijn en dat ze u overal zouden kunnen vinden, is nergens op gestoeld. Uw argument dat u in het dorp over een huis beschikt is evenmin afdoende reden (gehoorverslag CGVS, 34). Bijgevolg kan in casu de situatie in de stad Jalalabad bekeken worden.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB's "Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict", dd. 22 maart 2013; "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse", dd. 21 maart 2013) blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district.

Voor wat het district Jalalabad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de situatie in dit district relatief rustig is. Het veiligheidsparadigma van Jalalabad lijkt sterk op dat van de andere steden in Afghanistan: criminaliteit is er het grootste probleem. Voorts controleren de Afghaanse veiligheidsdiensten de situatie steeds efficiënter. Het aantal aanslagen in de steden is relatief laag, het aantal burgerslachtoffers ook. De aanslagen zijn enerzijds gerichte aanslagen op hoge profielen aan de zijde van de regering, binnen de veiligheidsdiensten of waarvan wordt verondersteld dat ze bij de regering of internationale troepen aanleunen. Anderzijds vindt er sporadisch een complexe aanval plaats, meestal gericht tegen doelwitten zoals overheidsgebouwen, buitenlandse aanwezigheid

en belangrijke infrastructuur, zoals de luchthaven. Deze aanslagen hebben als oogmerk eerder een hoge visibiliteit in de media, dan dat het daadwerkelijk pogingen zijn om de stad te controleren. De kans om als burger in een dergelijke aanslag verzeild te raken, is erg klein. De veiligheidssituatie in de stad is er bovendien significant op vooruit gegaan.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 49 en volgende, 52 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet) en van “de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel”. Tevens vraagt verzoeker de hervorming van de bestreden beslissing wegens machtsoverschrijding, wegens de niet-naleving van substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen en wegens foutieve en onvoldoende motivering.

Waar verweerder een aantal inconsistenties en tegenstrijdigheden vaststelt in verzoekers asielrelaas, meer bepaald in de chronologie van zijn relaas, wijst verzoeker erop dat hij heeft aangegeven dat hij moeite heeft met het onthouden van concrete data en met het omrekenen van data naar de Afghaanse kalender. Hij benadrukt voorts dat verweerder vaststelt dat verzoeker zijn werkzaamheden voor *Best Star Construction* aannemelijk heeft gemaakt. *Best Star Construction* werkt voor buitenlandse ngo's en voor de taliban zijn personen die voor buitenlanders werken collaborateurs en dus een legitiem doelwit.

Verzoeker verwijst naar verweerders beleidsnota van 18 februari 2010 inzake asielaanvragen van Afghaanse asielzoekers en stelt dat Afghaanse asielzoekers met een geloofwaardig risicoprofiel in principe als vluchteling erkend worden. Hij komt in aanmerking voor asiel op basis van het objectief gegeven dat hij gewerkt heeft voor een firma die in opdracht van buitenlandse ngo's werkt. Los van verzoekers concrete problemen in Afghanistan bestaat er voor hem een objectief risico voor vervolging in geval van terugkeer naar Afghanistan. Op basis van zijn werkzaamheden voor *Best Star Construction* wordt verzoeker door de taliban als collaborateur beschouwd en dient hij te vrezen voor represailles/vervolging op zijn persoon.

Verzoeker verwijst naar het advies van UNHCR en naar de beleidsnota's van verweerder (februari en september 2010) betreffende de subsidiaire bescherming. De UNHCR Eligibility Guidelines van 17 december 2010 oordelen dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Ten aanzien van de provincie Kunar, vanwaar verzoeker afkomstig is, wordt dus subsidiaire bescherming aanbevolen.

Verzoeker merkt op dat verweerder op totaal arbitraire en willekeurige wijze Jalalabad naar voren schuift als veilig vestigingsalternatief. Verzoeker ziet niet in wat hij te maken heeft met Jalalabad of enige andere stad in Afghanistan. Verweerder veronderstelt niet eens dat verzoeker een netwerk heeft in Jalalabad, terwijl dit in de Afghaanse context toch wel een minimum is om met enige hoop op succes te kunnen denken aan hervestiging. Verzoekers familie heeft een klein stuk grond in Kunar en is voor overleven verder aangewezen op de hulp van de echtgenoot van verzoekers tante (een aangetrouwde oom). Verzoeker komt uit een landbouwersfamilie, dewelke geen enkele band heeft met Jalalabad.

Waar verweerder veronderstelt dat verzoeker via zijn aangetrouwde oom aanspraak kan maken op het nodige kapitaal om elders een nieuwe start te maken, gaat verweerder er blijkbaar van uit dat de financiële mogelijkheden van deze oom onbegrensd zijn en heeft hij een onbegrensd vertrouwen in de onderlinge solidariteit van verzoekers uitgebreide familie. Verweerder gaat voorbij aan het feit dat verzoekers familie substantieel verarmd is door de kosten van verzoekers vlucht. Verweerder heeft geen deugdelijk onderzoek gevoerd naar de financiële slagkracht van verzoeker en zijn familie en naar de effectiviteit van de familiale solidariteit. Bovendien is de werkloosheid in Jalalabad enorm en zijn de sociale voorzieningen er nihil, zodat verzoeker er geenszins vlot een degelijke job zou kunnen vinden, zoals verweerder veronderstelt.

Vervolgens verwijst verzoeker nog naar de Subject Related Briefing (hierna: SRB) "Veiligheidssituatie Afghanistan: regionale analyse" van 21 maart 2013 in het administratief dossier en stelt dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is en dat de provincie Nangarhar op de tweede plaats staat wat betreft het aantal gewelddadige incidenten. Het is duidelijk dat zowel in Kunar als in Nangarhar een ernstig binnenlands conflict aan de gang is. Waar verweerder stelt dat er actueel voor burgers in Jalalabad geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet is, voert verzoeker aan dat de SRB dienaangaande slechts een beperkte tijdsopname van de toestand in Jalalabad is. Er is geen enkele garantie voor verzoekers veiligheid in geval van terugkeer naar Afghanistan. De veiligheidssituatie dient beoordeeld te worden op het ogenblik van de behandeling van het beroep door de Raad en in het licht van de te verwachten evolutie. Verzoeker laat gelden dat op 2 december 2012 de taliban een zware aanval hebben uitgevoerd op de luchthaven van Jalalabad. De buitenlandse troepen zullen bovendien in 2014 Afghanistan verlaten. De vijandelijkheden zullen dan nog escaleren en Jalalabad zal als hoofdstad van Nangarhar met een strategische luchthaven nog meer een prioritair doelwit worden. Subsidiaire bescherming weigeren op basis van gegevens in een tijdsgewricht van amper één jaar, is onredelijk en onzorgvuldig en schendt de algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

2.1.2. Per drager brengt verweerder op 12 december 2013 een aanvullende nota bij, waarbij volgende stukken werden gevoegd: de "COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie – Beschrijving van het conflict" van 20 november 2013 en de "COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie – Regionale analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad" van 20 november 2013.

2.2.1. Op welke manier de bestreden beslissing behept zou kunnen zijn met machtsoverschrijding kan niet worden ingezien. De commissaris-generaal heeft immers de hoedanigheid om de bestreden beslissing te nemen overeenkomstig artikel 57/6, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet.

2.2.2. Verzoeker preciseert niet op welke wijze artikel 48 en 48/2 van de vreemdelingenwet, dewelke overigens op louter algemene wijze bepalen welke vreemdelingen als vluchteling kunnen worden erkend dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming, zouden (kunnen) zijn geschonden. De schending van deze artikelen wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

2.2.3. Verzoeker preciseert niet welke bepaling van artikel 49 "*en volgende*" van de vreemdelingenwet zou zijn geschonden, noch op welke wijze dit zou zijn gebeurd, zodat de schending van dit artikel niet dienstig wordt aangevoerd.

2.2.4. Verzoeker preciseert niet op welke wijze artikel 52 van de vreemdelingenwet zou zijn geschonden. Hoe dit artikel *in casu* geschonden zou (kunnen) zijn kan niet worden ingezien daar de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet, dat de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om verzoeker de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 te weigeren.

2.2.5. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op

motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.6. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.7. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3.1. Verzoeker stelt dat hij heeft aangegeven dat hij problemen heeft met het onthouden van concrete data en met het omrekenen van data naar de Afghaanse kalender. Uit een lezing van het gehoorverslag blijkt dat verzoeker eenvoudige vragen werden gesteld. Verzoeker brengt geen medisch attest bij waaruit zou kunnen blijken dat hij geheugenproblemen heeft. Daarenboven blijkt uit een lezing van het gehoorverslag dat verzoeker geschoold is (gehoorverslag CGVS, p. 8), alsook dat hij zowel de Afghaanse als de Gregoriaanse kalender door elkaar gebruikte (gehoorverslag CGVS, p. 33). Verzoeker geeft dan ook geen afdoende verklaring voor de in de bestreden beslissing vastgestelde incoherenties en tegenstrijdigheden aangaande de chronologie van zijn verklaringen. Dit klemt des te meer daar verzoekers verklaringen niet overeenstemmen met de documenten die hij zelf op het CGVS neerlegde.

Waar verzoeker verwijst naar verweerdere beleidsnota van 18 februari 2010 inzake asielaanvragen van Afghaanse asielzoekers en stelt dat Afghaanse asielzoekers met een geloofwaardig risicoprofiel in principe als vluchteling erkend worden en dat hij dergelijk risicoprofiel heeft omdat hij werkte voor een bedrijf dat voor buitenlandse ngo's werkte, dient opgemerkt dat voormelde beleidsnota een intern werkingsdocument voor verweerder is en derhalve geen afdwingbare rechtsregels bevat. Bovendien is het aan verzoeker om aan de hand van coherente en geloofwaardige verklaringen zijn ingeroepen vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken. Verzoeker kan dan ook niet gevolgd worden waar hij stelt dat er *“los van de concrete problemen die hij in Afghanistan heeft gehad”*, een objectief risico voor vervolging in geval van terugkeer naar Afghanistan bestaat. De bestreden beslissing stelt bijgevolg terecht: *“U verklaart dat uw problemen hun oorsprong vinden in uw werkzaamheden voor het Afghaanse bouwbedrijf Blue of Best Star Company, aangezien deze firma voornamelijk projecten voor buitenlandse ngo's uitvoert (gehoorverslag CGVS, 36 en 23). Er dient echter opgemerkt te worden dat het louter werkzaam zijn voor een bedrijf dat gelinkt kan worden aan de buitenlandse bezettingsmacht(en) in Afghanistan op zich niet automatisch aanleiding geeft tot concrete problemen om deze reden.”*

Verzoeker komt in het verzoekschrift niet verder dan het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, hetgeen de motieven van de bestreden beslissing niet kan weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. Gelet op het hoger vastgestelde inzake zijn relaas toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Husseini tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarnaast dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

De Raad stelt vast dat verzoeker een geschoolde, volwassen man is, die Pashtou spreekt, alsook een basiskennis van het Dari en het Engels heeft en tevens een beetje Frans spreekt (gehoorverslag CGVS, p. 3 en 7-8). Daarenboven heeft verzoeker ruim vier jaar werkervaring als opzichter in een bouwbedrijf (gehoorverslag CGVS, p. 13-14). Verder verklaarde verzoeker dat de echtgenoot van zijn tante zijn familie soms helpt sinds verzoeker niet meer werkt, alsook dat hij een deel van het geld dat nodig was om naar België te vluchten, betaalde (gehoorverslag CGVS, p. 13 en 27). Verzoekers familie beschikt ook over grond, dat door een familielid bewerkt wordt (gehoorverslag CGVS, p. 29). Dat de financiële middelen van de echtgenoot van zijn oom uitgeput zijn door zijn vlucht, is een blote bewering en is niet in overeenstemming te brengen met zijn verklaring dat deze oom zijn familie soms helpt sinds verzoeker vertrokken is.

Derhalve dient nog te worden onderzocht of verzoeker over een *veilig* intern beschermingsalternatief beschikt in Jalalabad.

Uit de actuele en objectief beoordeelde informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier (SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan: regionale analyse" van 21 maart 2013), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, blijkt dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, zodat er actueel voor burgers in Jalalabad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Dit blijkt daarenboven ook uit de "COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie – Regionale analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad" van 20 november 2013 die verweerder per drager op 12 december 2013 met een aanvullende nota bijbracht.

Uit genoemde informatie blijkt immers dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 en in de eerste helft van 2013 verslechterd is, doch dat het geweldniveau erg verschillend is naargelang het district. Voor wat betreft het district Jalalabad, blijkt uit de informatie dat de situatie relatief rustig is. Het veiligheidsparadigma van Jalalabad lijkt sterk op dat van de andere steden in Afghanistan: criminaliteit is er het grootste probleem. Voorts controleren de Afghaanse veiligheidsdiensten de situatie steeds efficiënter. Het aantal aanslagen in de steden is relatief laag, het aantal burgerslachtoffers ook. De aanslagen zijn enerzijds gerichte aanslagen op hoge profielen aan de zijde van de regering, binnen de veiligheidsdiensten of waarvan wordt verondersteld dat ze bij de regering of internationale troepen aanleunen. Anderzijds vindt er sporadisch een complexe aanval plaats, meestal gericht tegen doelwitten zoals overheidsgebouwen, buitenlandse aanwezigheid en belangrijke infrastructuur, zoals de luchthaven. Deze aanslagen hebben als oogmerk eerder een hoge visibiliteit in de media, dan dat het daadwerkelijk pogingen zijn om de stad te controleren. De kans om als burger in een dergelijke aanslag verzeild te raken, is erg klein. De veiligheidssituatie in de stad is er bovendien significant op vooruit gegaan.

Uit de informatie bijgebracht door het CGVS blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op

het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. Verzoeker brengt geen stukken bij waaruit blijkt dat deze informatie van verweerder onjuist of achterhaald is. Gelet op wat voorafgaat oordeelt de Raad dat verzoeker in Jalalabad over een veilig intern beschermingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Gelet op het hoger vastgestelde inzake zijn relaas en de elementen in het dossier toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.3.3. Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing. De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing, zo blijkt uit het voorgaande, geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoeker de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft verzoekers asielaanvraag op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig januari tweeduizend veertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS